

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγμα εἶναι μόνον.
Γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα κακὰ ἐστὶ χέρι.

Ἐκκοῦν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλειθὴν ἐδρεῦσεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁδόγη τοῦ Φλεβάρη κ' εἰκοσθῆ,
γαλήνη κατὰ πάντα θαυμασιή.

**Ἐταιρεία μυστικὴ
καὶ διοργανωτικὴ.**

Φ.—Γνωρίζεις τὴν Ὀργάνωσιν τῆν Ἐσωτερικὴν,
τὴν νέαν Πανελληνίαν, τὴν νέαν μυστικὴν;
Π.—Καὶ θαρρὼ πῶς ἀκούσα...

Φ.— Μοῦ φαίνεται πρὸν κρῖον
πῶς ὁμιλεῖς, μαμμάκουθε, γι' αὐτὴν τὴν Ἐταιρεία.

Π.— Πι νὰ σοῦ πῶ, βρε Φασουλῆ,
ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζεις;

Φ.— Ἐγ' ὅμως, φίλῃ κεφαλῇ,
γιὰ τούτῃ τουργουρίζω.

Π.—Καὶ τούτῃ λένε μυστικὴ πῶς εἶναι, στραβοσκέλη.

Φ.—Καὶ τρέμον δὲν αἰσθάνεσαι καθ' ἕλα σου τὰ μέλη;

Π.— Φρίττω, καί μιν βλάμη,
καὶ τρέμω σὺν καλάμῃ.

Φ.— Καὶ τούτῃ μυστικὴ
καὶ τούτῃ μὲ δακτύλους,
κὶ ἀκούς ἐδῶ κ' ἔχει
φιθουρισμοὺς ποικίλους.

Μὴν εἶναι τάχα μέλη
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει;
Μὴν εἶναι ταλλαράδες
τοῦ τύπου δυνατοὶ
μὴν εἶναι κοιλιαράδες;
μὴν εἶναι φαρτυτοὶ;

Ποιοὶ νάσαι τάχα τοῦτοι
μὲ τὰς μεγάλας γνώσεις,
ποὺ σκέπτονται, ταυροῦτοι,
νὰ κάνουν ὀργανώσεις;

Μυστήρια μεγάλα,
μυστήρια φρικώδη,
ποὺ κάλι, βρε κεφαλή,
μας 'σέχασαν στὸ πῆδη.

Ἐμπρός... τὸ βήμα μας ταχὺ
σὺ χέρι τοιγαρότο...

Ἔτος χίλια κ' ἑννὰ κ' ἑνακόσα,
νέα πλάσις σ' ἀ νέφῃ πετώσα.

Ἐβδομήντα τέσσαρα προσμετρῶ καὶ χίλια,
μυστικῶν Ἐταιρειῶν ἄνασιν κανγύλια.

μυστηριώδης ἐποχῆ,
καθήμε Περικλέτο.

Ὀργανώσεις μυστικαὶ
δείχνουν, φίλε τεχνεκέ,
πῶς δὲν εἶμαστε καλά.

Ὀργανώσεις ἐν κρυπῷ
δὲν μὰς ἀφῆσαν μιγάδι,
δὲν μὰς ἀφῆσαν λεπτῷ.

Ὀργανώσεις κάθε μέρα
ξυφτυτροῦν ἐδῶ πέρα,
ὀργανώσεις μεγάλων
δλακίζου ὀργανίτο,
καὶ σὺ χάσκεις, Περικλέτο,
μετὰ τῶων κωφαλάων.

Τὴν ὀργάνωσι καὶ σὺ πῶς τὴν θέλεις, μασκαρά;
θέλεις νάσαι μυστικὴ; θέλεις νάσαι φαναρά;
θέλεις μπόρ σου νὰ τὴν βλέπεις, γι' νὰ τὴν ἀκοῦς μονάχα;
Π.—Θέλω καὶ νὰ τὴν ἀκούω, μὰ καὶ νὰ τὴν βλέπω, χέχα.

Φ.— Πρὸς ἄδυνατο ζήτημα
καὶ δὲν σκέπτεσαι σωφρόνως,
δὲν μέρησαι νὰ τὴν κυτῆσαι
καὶ νὰ τὴν ἀκοῦς συγχρόνως.

Ὁμως ἀρε, φαφλατά,
τάνοσά σου χωράτά,
καὶ πρὸς ὄρθον ἑτοιμάσου.

Κ' ἀκούοιθε με σιγῶν,
ἔχων μόνον ὀδηγῶν
τὸ γενναῖον φρόνημά σου.

Π.— Πῶς μὲ πῆς, μοῖρ σκατέη;
Σὲ πηγαίνω στοῦ Σικρῆττι
τὴν ἀρχαία φυλακίη...

Π.— Ἐγὼ εἶρω πῶς ἔχει
ἐνδρεῖον πᾶσα πᾶσα
προσπλήεις χασοσοπῆται.

Προχωρεί βράσιον ηλός,
χωρίς να φαίνεται δαίλος...
για κούταξε τι κάμποι.

Ίδεν και την Πανσίληνον...
σάν νόμομα νικέλιον
μου φαίνεται πως λάμπει.

Ὁ σόποδ λαμπει άργυρά,
μετράσε το φός σου,
σε νεψη κρόφου οικερά
κι άμώσε άμαυρώσου.

Θέλω τα φάτα να χαθούν
και μες' την πλάσι ν' άπλωθούν
νυκτός άγγρίας σκότη.

Θέλω ν' άστράπητ' να βροντῆ,
κι από μακράν κι από κοντά
να με τρομάζουν κρότοι.

Άς γίνη Βαλπουργία νύξ και νύξ Βαρθολομαίου,
και σιγηλός να προχωρά,
κι ένα μανδύον να φορέω
και τήθενον άρχαίκτην Συγκλητικού Ρωμαίου.

Τού κράτους την όργανώσιον την έσωτερικήν
την θέλω μουσικήν,
κι όταν της όργανώσεως με τρίνη το δαιμόνιον
εις άντρα θέλω μουσικά καθώς και το Τροφόνιον
να σκέπτωμαι μεταβολές του κράτους άληθείς
με ρέκτας διοργανωτάς και μουσικοπαθείς.

Θέλω προς διοργάνωσιν άληθινήν προσπάθειαν,
μα με μουσικοπάθειαν,
και συγκεντρώσει ζοφεράς τρομάρας και αιγής
εις άντρα και τα σπήλαια και τας όπας της γης.

Δεν θέλω λάμπην έκπαλθεν ήλιακής άκτινος,
μα θέλω όταν υπόγειον σαν της Έλευσίνος
την νέαν διοργάνωσιν να μηθῶ του κράτους,
κι αυτής να γίνω μύστις
μ' όργανωτάς χορτάτους
και Παισοκίας νήστεις.

Θέλω σάν έύλος σκιά
να φαίνωμαι στα σκότη,
κι ό κόσμος, πατριώτη,
να τρίμη και να φορέω.

Θέλω σε φασματόων Ιγνη
φασματόως να βαδίζω,
κι όργανέτα να κουδίζω,
κι ό καθένας να με δείχνη.

Και να λέγηνάτος νάτος
ο μουσικώδεις κράτος
μουσικά διοργανώνων
και Ρωμηών μαράλι γανόνων.

Σε φρικώδεις νύκτας μαύρας,
όταν σιγήν της όρηλίου
θέλω τώρα σάν παλίδρας
όργανων του Βασιλείου.

Σε φωτός και σκότους πάλην
σίκω, Περικλέτο βαδί...

διατρέγομεν και πάλιν
έποχην μουσικήν.

Δεν κυττάζεις μουσικούς
συναμώτας περιλότους;
βουληφρών δεν άκοις
συστήσεις περι λίτους;

Δεν κυττάς του δεινα, λέρα,
και του τάδε την γαστέρα,
πόσον είναι φουσκωμένη
και με λίτος νοθευμένη;

Δεν κυττάζεις περιλότους
πόσον άναιδείας λίτος
έπικάθηται παχό
και στη φτώχεια και στην πλούτη,
και νοθεύεται με τοτό
κάθε πνεύμα και ψυχή;

Άμμ' ή χώρα μας ή θεία
δεν κυττάζεις, παπαγάλο,
πως δεν είναι πίσω άλλο
παρά μοναχά νοθεία;

Δεν κυττάς, της νύκτας φάσμα,
δεν κυττάς, σκιά βροταία,
δτι νόθον είναι κλάσμα
των Ρωμηών ή πολιταίς;

Όργανώσωμεν λοιπόν
μουσικώδεις το κράτος,
και καθένας με σκοπόν
σε προβλήν κοσμοτάτος.

Τρόποις χωρίς μιλιά
ότου Σωκράτη την σπηλιά.
Σάν άσπάλαις κι έμετε σε κρυφθώμεν τώρα πλέον
εις όπας κι έντες σπηλαίων.

Όργανώσωμεν το κράτος
της ρουτίνας άσρατης.
Άς κρυθώμεν, πατριώται,
με μουσικώδεις κράτους
σάν Κισσώτοι, σάν Ιππόταί
της όμίχλης και του σκότους.

Το πνεύμα τ'όργανωτών ζήτει την έρημιαν
και φύγει την μετά κοινόν ανθρώπων εδομιαν.
Το πνεύμα τ'όργανωτών αυτού του Βασιλείου
δεν θέλει φός ήλιου,
μα θέλει πάντα θρόνο,
μουσικήν σκοτάδι.

Το πνεύμα τ'όργανωτών δεν θέλει, παλατίαι,
πλαταίαις του Συντάγματος ή και δός τους σούλους,
θέλει Σωκράτη φυλακή, θέλει σπηλιά και τρόπο
με σκελητός με φάσματα με μουσικούς έκκλιτους.

Και μακράν της πολιταίας,
και μακράν της πόσης έλλάς,
κι εν τώ μέσση της σκοταίς
κι εν τώ μέσση των άνίμων
κρυφίται ένας δειμων
όργανώσεως μεγάλης.